

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 13 Κυριακή 12 Αδγούστου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

Αδελφοί: Στήνεται και κρατείται τὰς παραδόσεις ἁς διδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἑξάμηνος δρχ. 3.000. Ἑτησία 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἑτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορώσαι τὸ φύλλον και ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφύρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφύρος

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Θ'.

Τὸ τελευταῖον ἡμῶν ἄρθρον κατέληγεν εἰς τὸ διὰ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦδυνήθη, οὔτε διὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως και βουλῆσεως, ἀλλ' οὔτε και διὰ τῆς φιλοφροσύνης και τῆς φυσικῆς χρηστότητος τῆς καρδίας, νὰ κατεργασθῇ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν, και διὰ τὸς πρὸς τοῦτο ἔχοντες ἐξωτερικῆς τινος δυνάμεως, ὑπερανθρώπου και ἀνωτέρας τοῦ κακοῦ, και συνεχίζομεν.

Ἐν γένει δὲ δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ φιλοσοφία τῶν νεωτέρων χρόνων εἰς πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐκφάνσιν και διατήρησιν παρουσιάζει καταφανῆ τὰ σημεῖα τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐπιδράσεως τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας οὕτως, ὥστε και κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῶν νεωτέρων χρόνων ἡ ἠθικὴ μόρφωσις και τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην ἐξωτερικῆς τινος βοήθειας και ἐνισχύσεως ἐκ μέρους ἐνὸς ὄντος ὑπερκοσμοῦ ὅπου νὰ ἀποτελῇ τὸ ὑπέρτατον και τελειότατον πρότυπον τῆς ἠθικῆς, και τὸ ἄριστον σύμβολον τῆς θείας και οὐρανίου σοφίας.

Τὸ δὲν βεβαίως τοῦτο δὲν δύναται νὰ ᾖ ἄλλο, παρὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ, ὅστις οὐ μόνον ἐπίδειξε τὴν τελειοτάτην διδασκαλίαν περὶ Θεοῦ και τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀνθρώπου προσορισμοῦ, ἀλλὰ και μᾶς ἔδωκε τὸ ἰδεώδες τῆς ἠθικῆς, πρῶτως ἐφαρμοσας αὐτὴν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον του διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως και τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας Του ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ὁ Χριστός, ἐκτὸς τοῦ διὰ τῆς Θρησκείας τῆς Χριστιανικῆς μᾶς ἔδωκε τὸ τέλειον τῆς Θρησκείας και τὸ ἰδεώδες τῆς ἠθικῆς, μᾶς ἀνέπλασε και εἰς νέαν πνευματικὴν και ἠθικὴν ζωὴν, ἐμφυσήσας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου Θεῖαν τινα πνοὴν και νέαν πνευματικὴν δύναμιν και ἐνέργειαν οὕτως, ὥστε νὰ δύναται και ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὸν φωτισμὸν τῆς Θείας χάριτος και τὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ, ἢ λαμβάνει διὰ τῆς πίστεως και τῶν Θεῶν Μυστηρίων, νὰ νική τὴν ἐκ τοῦ πονηροῦ προερχομένην ἰσχυρὰν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας και τοῦ κακοῦ. Καὶ οὕτω χάρις εἰς τὸν φωτισμὸν και τὴν ἠθικὴν δύναμιν, ἢν ἀρτεῖται ἐκ τῆς Πίστεως και τῶν

Ἀγίων Μυστηρίων ὁ Χριστιανὸς κατορθώνει νὰ ἐξέρχεται νικητὴς και τροπαιοδχὸς ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς πάλης, ἢν διεξάγει κατὰ τῶν χθαρμῶν και χαμαιζήλων τῆς φύσεως ὁσμῶν, καίτοι παλαίει «οὐ πρὸς αἷμα και σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς Ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκοτοῦς τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον.

Ναὶ τοιαύτην δύναμιν ἔχει ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ και τοιαύτην ἐπιδρασιν και ἀλλεῖωσιν ἐπιφέρει εἰς τὰς σκέψεις και τὰς ἐνεργείας τοῦ Χριστιανοῦ, ὥστε, διὰ τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον ἀνώτερον ἢ χάρις αὐτῆς ἐξουγενίζουσα και ποιοῦσα αὐτὸν ἄλλον ἐξ ἄλλου. «Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ και ἐνεργῆς και τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, και διῆκνούντος, ἄρην μερισμοῦ ψυχῆς τε και πνεύματος, ὁσμῶν τε και μυελῶν, και κριτικὸς ἐνθυμήσεων και ἐννοιῶν καρδίας». (Ἐβραίους 4,12).

Εἰς δὲ τῶν νεωτέρων κοινωνιολόγων, ἐμβαθύνας εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, και τὴν θαυμασίαν ἐπιδρασιν, ἢν ἐπιφέρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ Θεῖα αὐτῆς χάρις και δύναμις, ἀποφαίνεται λίαν χαριέντως περὶ αὐτῆς ὡς ἔξης. «Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἄνευ τῆς Θείας χάριτος τοῦ Χριστοῦ εἶνε μὲν νοερὸν και ἐλεύθερον, ἀλλ' ὅχι και ἀπηλλαγμένον τῶν περιορισμῶν τῆς φύσεως, ἢτοι ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ, και θέλει πᾶν ὅ,τι ἡ φύσις ἐπαγορεύει, ἀλλ' ὅταν ὅμως τοῦτο δεχθῇ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, τότε τοῦτο μεταμορφοῦται, διαστέλλεται ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ, και θέλει τὸ ἀληθές, τὸ δίκαιον, τὸ ὠραῖον, και τὸ αγαθόν, πλὴν τοῦτο εἰς ἕνα ὁκεανὸν φωτός, ἀληθείας και ἀγάπης, ὃν δὲν ἐγνώρισέ ποτε, και τοῦ ὁποῦν τὰς μαγευτικὰς παραλλὰς δὲν εἶδε ποτὲ, ἢν ἐνὶ λόγῳ τῇ οὕτως εἶνα βίον ἀνώτερον και πνευματικώτερον.

Κατὰ ταῦτα ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν και τὴν Θεῖαν διδασκαλίαν αὐτοῦ δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν θεωρητικὴν γνῶσιν και ἀποδοχὴν τῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων, ἀλλὰ και εἰς τὴν μετὰληψιν

τῆς ζωῆς και ἐνεργοῦ Θείας ἐλλάμψεως και ἠθικῆς δυνάμεως τῆς περιεχομένης εἰς ἕκαστον Δόγμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας και λατρείας. Διὸ και ὅπως κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειον ἡ εὐθύτης και ὁρθότης τῶν Δογμάτων συνεπάγεται τὴν ἀγνότητα και τὴν ἠθικότητα τοῦ βίου, οὕτω και ἡ ἀγνότης και καθαρότης τοῦ βίου τῆς Πίστεως ἐξαγγέλει τὴν Θεότητα και τὴν ἀγνότητα. Ἀμφότερα ταῦτα ἢτοι Δόγμα και Χριστιανικὴ ἠθικὴ εἶνε δύο πράγματα συνεχόμενα και ἀλληλένδετα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἓν ἄνευ τοῦ ἑτέρου, διότι ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος «ἐκότερον τοῦ ἑτέρου χωρὶς, ὅσον οἶσθεν ὑπορρεῖν και παρασύρεσθαι, μὴ ἀνεχόμενον κατὰ μόνας ψυχῇ ἐγκατοικίεσθαι». Δάσωμεν παραδείγματα χάριν τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος και ἴδωμεν ποῦ ἔγκειται τὸ Δογματικὸν μέρος και ποῦ τὸ ἠθικὸν τοῦ πρώτου και θεμελιώδους τούτου Δόγματος τῆς Ἀγίας και ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως.

Τὸ Δογματικὸν μέρος τοῦ Μυστηρίου τούτου ἀπορρέει ἐκ τῆς Πίστεως, ὅτι τὰ τρία πρόσωπα τοῦ Θεοῦ, ἢτοι ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς και τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔχουσιν μίαν και τὴν αὐτὴν Θεῖαν οὐσίαν και ἀποτελοῦσιν ἓνα και μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Τὸ δὲ ἠθικὸν περιεχόμενον και ἡ ἠθικὴ δύναμις τοῦ Μυστηρίου τούτου ἀπορρέει ἀπὸ τὴν μίαν και τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ αὐτῶν κοινωνίᾳ. Ἀλλὰ πῶς τώρα τὰ τρία πρόσωπα τοῦ Θεοῦ, ἢτοι ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς και τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διακρινόμενα ἐπ' ἀλλήλων προσωπικῶς ἐνοῦνται ἀσυγχύτως ἀτρέπτως και ἀναλλοιώτως ἐν τῇ μιᾷ και ἐνιαίᾳ, αὐτῶν Θεῖα οὐσίᾳ εἰς ἓνα και μόνον Θεόν, τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς λογικῆς δυνάμεως, και τῆς ἀνθρωπίνου κατανοήσεως γεγόμενον αἰσθητὸν και καταληπτὸν μόνον διὰ τῆς πίστεως και τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

Ὅσοι δὲ ἐπεχείρησαν νὰ ὑπαγάγῃσι τὴν Δογματικὴν ἐννοιαν τοῦ Μυστηρίου ὑπὸ τὸ κριτήριον τῆς λογικῆς και τῆς ἐρευνῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξωλισθησαν ἀληθῶς εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπιστίας και τῆς αἰρετικῆς κακοδοξίας. Διὸ και ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	13	26	Μαξίμου όμολ.
Τριτ.	14	27	Μιχαίου Προφ.
Τετ.	15	28	† ΚΟΙΜ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ
Πέμ.	16	29	Αγ. Μανδηλίου
Παρ.	17	30	Μύρωνος Κυπριανού μάρ.
Σάβ.	18	31	Φλώρου Λαύρου μάρτ.
ΚΥΡ.	19	1	† Ματθ. ΙΒ'. 'Ανδρέου
Δευτ.	20	2	Σαμουήλ προφ.
Τριτ.	21	3	Θαδδαίου 'Απ. Βάσσης μ.
Τετ.	22	4	'Αγαθονίκου μάρτ.
Πέμ.	23	5	Λούπκου μ. 'Απόδ. Κοιμ.
Παρ.	24	6	Ευτυχούς ιερομ.
Σάβ.	25	7	Βαρθολομαίου, Τίτου 'Απ.

«Πάντες όσοι Θεόν καταλαβέσθαι ἐσπευσαν τὴν ἑαυτῶν σκάνη κατεδίωξαν, καὶ όσοι βαθύναι ἐνόμισαν εἰς πονηρὰς αἰρέσεις ἐνέπεσαν, καὶ όσοι τι περὶ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ εἰπεῖν ἠβούληθησαν τὴν ἄβυσσον μετῆσαι τῇ ἑαυτῶν δοκίμῃ ἐπεχείρησαν». Ἐκ τοῦ ἐνιαίου δὲ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν τριῶν προσώπων τοῦ Θεοῦ οἰκοθεῖν ἐννοεῖται καὶ ἡ ταυτότης τῆς βουλῆσεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ τριαδικοῦ κατὰ τὰ πρόσωπα καὶ ἐνιαίου κατὰ τὴν οὐσίαν Θεοῦ. Πῶς δὲ τὰ τρία πρόσωπα τοῦ Θεοῦ, ἡ τοὶ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ «Ἅγιον Πνεῦμα ἔχουσι μίαν ἀγάπην τὴν αὐτὴν βούλησιν καὶ τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν, τοῦτο εἶναι τὸ μυστηριώδες καὶ ἀκατάληπτον εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς νοήσεως γεγόμενον καταληπτὸν μόνον διὰ τῆς Πίστεως καὶ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως. Ἐνιεῦθεν ἦτοι ἐκ τῆς ἐνιαίας ἀγάπης, τῆς αὐτῆς βουλῆσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ ἐξηγῆται ἡ ἀπόλυτος ἀρμονία μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας ἣτις προτυπνεύει ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ ἐν Οὐρανοῖς. Τὴν τοιαύτην ἀρμονίαν εἰργήνην καὶ εὐδαιμονίαν φυγαδεύθεισαν ἐκ τοῦ κόσμου συνενεῖξ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας ἤλθεν ὁ Χριστὸς, ἵνα φέρῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οἷτινες ἐστὲναζον ὑπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Διαβόλου δοῦλοι ὄντες τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν παθῶν. Διότι ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος βεβαίως διαστέλλει τὸ ἐγὼ τοῦ ἀπὸ τὸ ἐγὼ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐπομένως καθίσταται εἰς αὐτὸν φυσικῶς δύσκολον ἂν μὴ ἀδύνατον νὰ ἀγαπᾷ τὸν ὁμοῖόν του ἐν διαρκεῖ φιλικῇ διαθέσει τῆς καρδίας αὐτοῦ, παρὰ μόνον ἐν μεμονωμέναις καὶ ἰδιαιτέραις ἐκδηλώσεσιν οἷον δηλαδὴ συναντῶνται οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι τῶν δύο ἡ καὶ πλειόνων ἐγῶ. Διὸ καὶ οἱ οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῶν συγκρούονται κατ' ἀνάγκην ἐπέρχονται συγκρούσεις καὶ συρράξεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐκαστοῦ ἐπιδιώκοντος τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν.

Τοῦτου ἕνεκα ἐφ' ὅσον ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων ἐπιδιώκει τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πόθων καὶ ἐφ' ὅσον οἱ πόθοι οὗτοι τῶν ἀνθρώπων οὐ μόνον δὲν εἶναι οἱ αὐτοὶ εἰς πάντας ἀλλὰ καὶ ἀντίθετοι πολλὰκις πρὸς ἀλλήλους κατὰ φυσικὴν καὶ ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἐπέρχονται συγκρούσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αἷτινες φυγαδεύουσιν ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, δι' ἣν ἐπλάσθη κατ' ἀρχὴν καὶ προωρίσθη ὁ ἄνθρωπος.

† ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαιυλείας
κ. ΠΟΥΓΚΑΡΠΟΥ

ΤΟ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΑΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜ. ΚΑΙ ΕΘΝΙΚ. ΑΠΟΨΕΩΣ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὕτω ἀπεδείξαμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἑθνικὸν χρονομετρικὸν σύστημα εἶναι τὸ ἐπιστημονικώτερον πάντων τῶν ἐν ἰσχύϊ χρονομετρικῶν συστημάτων. Ἦδη βάσει τῆς διαλέξεως τοῦ ἀειμνήστου καὶ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος καὶ Καθηγητοῦ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους σχολῆς Ἀνδρέου Σπαθάρη θὰ ἀποδείξωμεν τὸ δευτέρου τῆς διαλέξεως αὐτοῦ ἐπιχείρημα, ἥτοι τὸ «Ὅτι οὐδεὶς ἀπολύτως λόγος ὑφίσταται, ἐπιβάλλον τὴν ἀλλαγὴν αὐτοῦ».

«Οὐδεὶς ἀπολύτως, λέγει ὁ ἀοιδίμος Ἀνδρ. Σπαθάρης, λόγος ἀλλαγῆς ἡμερολογίου οὐτε ἐπιστημονικὸς οὐτε Ἐκκλησιαστικὸς οὐτε Κοινωνικὸς ὑφίσταται. Τοῦναντίον ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου θὰ ἐδημιούργει μόνον ἀνωμαλίαν Ἐκκλησιαστικὴν, διότι θὰ προσέκρουεν εἰς Κανόνας Ἀποστολικούς καὶ Διατάξεις τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου. Ὁ πάπας Γρηγόριος δ' ΙΙ' διέταξε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ αἰωνοβίου Ἑλληνοχριστιανικοῦ ἡμερολογίου μετὰ τὴν πρόφασιν μὲν νὰ τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Πάσχα συμφώνως τῇ πραγματικῇ ἀστρικῇ ἑαρινῇ ἡμερῇ καὶ οὐχὶ συμφώνως τῇ μὴ πραγματικῇ ἡμερῇ τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου (21 Μαρτίου), μετὰ τὸν κύριον σκοπὸν ὅμως νὰ ἀσκήσῃ τὴν ὑπὸ τὴν ἐν δόλῃ τῇ Χριστιανισμῶν ἐξουσίαν, ὡς ρυθμιστὴς τῶν μεγάλων ζητημάτων τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἀγνοῶν ἡ λησμονῶν τὰ τῆς Ἀστρονομίας ὁ Πάπας περιέπεσαν εἰς μέγα κοινωνικὸν παράπτωμα. Διότι ὅρισας διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τὴν πραγματικὴν ἀστρικὴν ἑαρινὴν ἡμερῇαν, κατέλυσε τὰς περὶ τοῦ Πάσχα τοῦτου εἰδικὰ διατάξεις τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου, καθ' ἃς διατάξεις ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Πάσχα θὰ τελεῖται ἀπαξ τοῦ ἔτους ταυτοχρόνως ὑπὸ πάντων τῶν Χριστιανῶν τῆς γῆς. Διότι ὅταν τεθῇ ὡς βάσις τῆς Πασχαλλίου ἑορτῆς ἡ πραγματικὴ ἑαρινὴ ἀστρικὴ ἡμερῇαν καὶ θὰ ἀναμείνωμεν νὰ ἑορτάσωμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα συμφώνως τῇ πραγματικῇ ἀστρικῇ ἑαρινῇ ἡμερῇαν, οἱ ἀντίποδες ἡμῶν τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαίριου Χριστιανοὶ θὰ ἔχουν πραγματικὴν ἀστρικὴν ἡμερῇαν, ἀλλὰ χ ε ι μ ε ρ ι ν ἡ ν ! καὶ ἐπομένως θὰ ἀναμείνωμεν καὶ ἐκεῖνοι μετὰ ἐξ μῆνης τὴν πραγματικὴν ἀστρικὴν ἡμερῇαν, ἵνα συμφώνως πρὸς αὐτὴν καὶ κατὰ τὴν Παπικὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου τελέσωμεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ἥτοι θὰ ἑορτάσωμεν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα δις τοῦ ἔτους ! τοῦθ' ὅπερ καταλύει καὶ ἀνατρέπει ἄρδην τὰς περὶ ταυτοχρόνου ὑπὸ πάντων τῶν Χριστιανῶν ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐπιτελέσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Πάσχα Διατάξεις τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου, αἷτινες Διατάξεις μένουσι ἀλώβητοι μόνον διὰ τῆς πιστῆς τηρήσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἡμῶν καὶ διὰ τῆς ἀκλονήτου ἐμμονῆς ἡμῶν εἰς τὴν κατὰ συνθήκην ἡμερῇαν (21 Μαρτίου) τοῦ ἡμερολογίου ἡμῶν

τούτου».

Πολὺ θαυμασίως ὁ ἀοιδίμος Σπαθάρης ἀνέπτυξεν ὅτι ἐπιστημονικὸς λόγος ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι τὸ ἐπιστημονικώτερον πάντων τῶν ἐν ἰσχύϊ ταιούτων.

Ἐπίσης δὲ καὶ Ἐκκλησιαστικὸς τοιοῦτος δὲν ὑφίσταται ἀποδείξας τοῦτο σαφῶς σὺν τοῖς σημείοις ἐκείνοις, εἰς ἃ τοιαύτη ἀλλαγὴ προσκρούει ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κοινωνικῆς ἀπόψεως.

Περὶ τῶν σημείων τούτων καὶ δὴ περὶ τῶν διατάξεων, αἷτινες ἀπαγορεύουσι τὴν τοιαύτην ἀλλαγὴν ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὅλλογον πῶς ἐκτενέστερον ἡμεῖς θὰ ἀπασχοληθῶμεν ἐν τῇ παρόντι.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων Αὐτῆς.

Τὸ Ἑορτολόγιον λαμβανόμενον ὡς παράδοσις, δέον νὰ ἡ αὐτὴ σεβαστὴ καὶ ἀμετάθετος.

Κατὰ τὸν ἐκ Λειρῖνου Βικέντιον, παράδοσις ἐστὶ τὸ ἡμερολόγιον, διότι πανταχοῦ καὶ πάντοτε καὶ παρὰ πάντων ἐπιστεῖθον.

Τὸ Ἑκκλ. ἡμερολόγιον ἐπὶ 1620 ἔτη ἐθεωρήθη ὡς Ἱερὰ παράδοσις θεοσθεῖα ὑπὸ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων καὶ ἐπ' αὐτῆς στηριζομένη ἡ Μητὴρ Ἐκκλησία, ἐτέλει τὰς ὀρθόδοξας αὐτῆς ἐορτάς καὶ πανηγύρεις φυλάττουσα αὐτὰς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ καὶ ἀποδοκιμάζουσα πᾶσαν καινοτομίαν συμφώνως πρὸς τὴν Ἡ. πράξιν τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου «Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἑγράφων ἢ ἀγράφων ἀθετᾷ ἀνάθεμα ἔστω».

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος διακρίνει ἐγγραφούς καὶ ἀγράφους παραδόσεις τὰς ὅποιας οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουσι νὰ φυλάττωσι.

«Ἀδελφοί! Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». (Β' Θεσο. Κεφ. Β'. 15) ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος καὶ αὐτὸς ἀναφέρει ἐν τῇ 91ῃ κανόνι αὐτοῦ παραδόσεις ἀγράφους ἃς ὀφείλομεν νὰ τηρῶμεν καὶ ἐκφράζει τὴν δόξην καὶ λύπην αὐτοῦ ἐν τῇ 89ῃ κανόνι αὐτοῦ διὰ τὴν ἀβελτηρίαν τῶν διοικούντων, οἷτινες παραμελοῦσι τὴν ἐπιμογήν τῶν κανόνων καὶ θὰ φέρωσι παντελεῖ σὺγχυσιν τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ παράδοσις αὕτη φαίνεται ἴσως μικρά, ἀλλ' εἶναι παράδοσις ! καὶ μάλιστα ἀνεπίδεκτος μεταβολῆς ! Εἶναι ζήτημα ὑψίστης σημασίας, τὸ ὅποιον καὶ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ ἐν τοῖς μέσοις χρόνοις συζητηθὲν ἐκρίθη ὡς ἀνεπίδεκτον μεταβολῆς, ἵνα μὴ κλονισθῶσιν αἱ συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Καὶ ἀληθῶς Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς καὶ αἱ Σύνοδοι αὐτῶν ἐν Σωτηρίῳ ἔτει 1583 ἀπεδοκίμασαν τὴν προσηνὴ τῶν δέκα ἡμερῶν φοβούμενοι τὰ σκάνδαλα καὶ τὴν σύγχυσιν, ἣτις θὰ προέκυπτεν ἐκ τῆς ἀλλαγῆς καὶ παραβάσεως τῆς παραδόσεως ταύτης, ἐξέδωκαν δὲ καὶ Συγγίλιον ὑπογεγραμμένον ὅπ' αὐτῶν, ἥτοι ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερομ. τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, τοῦ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου καὶ λοιπῶν Ἀρχιερέων τῆς Συνόδου, ἐν ᾧ σὺν τοῖς ἄλλοις ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς :

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό του Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας

κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθ. ιδ. 22—34)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Ὁ Κύριος μας, προκειμένου νὰ καταστήσῃ τὴν Θεῖαν Διδασκαλίαν του καταληπτὴν ἐπὶ περισσύτερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, μετεχειρίσθη τὰς ὥραιās παραβολὰς του. Μία ἐκ τῶν παραβολῶν του εἶναι καὶ ἡ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τῆς ὁποίας ζωντανεῖ τὴν ἡθικὴν ρῆτταν, αὐτὸς μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην προσευχόμενοι λέγομεν πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα ἡμῶν διὰ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς. «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν».

Ὡραία ἡ παραβολή, θαυμάσιον καὶ τὸ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενον. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐάν ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι ἐπιστεύομεν εἰς τὸ ὅπο τῆς παραβολῆς ἐπιδιωκόμενον, τότε αἱ ἐριδὲς οἱ δισμάχαι μετὰ τῶν ἡμῶν δὲν θὰ ὑπῆρχον, ἀλλὰ ἐν ἀγάπῃ θὰ διήρχετο ἡ ἐπὶ γῆς ζωὴ ἡμῶν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνοήσωμεν οὐ Χριστιανοί, ὅτι εἶναι καθήκον μας νὰ συγχωρῶμεν τοὺς εἰς ἡμᾶς σφάλοντας ἀδελφούς μας, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀπορρέουν πολλὰ τὰ καλὰ, καὶ ἴδια ἡ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν μας. Μέγιστον καλόν!

«Ὁὐκ ἔδει σε ἐλεῆσαι τὸν σὺνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἤλεσα».

Αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀπευθύνει καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὅταν ζητοῦντες συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας ἐν ἡμεῖς δὲν διδομεν συγχώρησιν εἰς τοὺς συνανθρώπους μας, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀνθρώποι ἐσφαλὼν ἐναντὶ ἡμῶν, ἀλλὰ ζητοῦμεν ἐκδίκησιν καὶ τιτρώσιν.

Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς συνδούλους, διότι μετὰ τὸν ἄλλον Χριστιανὸν ἔχομεν τὸν ἴδιον Κύριον. Κύριος κοινὸς ὁ ὢν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ἐπομένως, ὅλοι οἱ ἀνθρώποι μετὰ τῶν ἡμῶν εἰμεθα σὺνδουλοι.

Καί, ἂν ἡμεῖς εἰς τὸν Θεὸν πταίωμεν καὶ ὀφειλέταις του εἴμεθα, εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι πολλὰκις καὶ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πταίσουν εἰς ἡμᾶς καὶ γίνονται ὀφειλέται. Πᾶς φερόμεθα ἡμεῖς ἐναντὶ αὐτῶν;

Ταρασσόμεθα καὶ ἐξεγερόμεθα; ἀγανακτοῦμεν καὶ ζητοῦμεν ἐκδίκησιν δι' ὅσα μᾶς ἔβλαψαν; τὸ παραμικρὸν σφάλμα τῶν ἡμῶν φαίνεται μέγα, ἡ ἐλαχίστη ἐνόχλησις τῶν βουῶν καί, ἀντὶ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἄνθρωπος εἶναι καὶ ὁ πησίον μας καὶ ἀδυναμίας ἔχει ὡς καὶ ἡμεῖς, καὶ λάθῃ κάμνει, ἡμεῖς δεκνόμεθα αὐστηροὶ πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ ζητοῦμεν, δὲν λογιζόμεθα δὲ τὸ κακόν, ἀλλὰ τὸ ἐνθυμούμεθα ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ ὁσάκις τὸ ἐνθυμούμεθα ταραττόμεθα. Ἐάν δὲ ἐπιτύχωμεν τὴν τιμωρίαν καὶ ἐκδίκησιν αὐτοῦ, τότε ἱκανοποιούμεθα καὶ ἡσυχάζομεν.

Ὡ! ἀλλοίμονον κατόπιν αὐτῆς τῆς στάσεως μας ζητοῦμεν νὰ λεγώμεθα Χριστιανοί καὶ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Κύριός μας θὰ συγχώρησιν τὰς ἁμαρτίας μας, αἱ ὁποῖαι οὖν τοῖς ἄλλοις εἶναι καὶ φοβεραί.

Τότε ἀντὶ τοῦ «ἀφείνεται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι» θὰ ἀκούσωμεν τὰ σκληρὰ λόγια τῆς σημερινῆς παραβολῆς. «Ὁὐκ ἔδει σὲ ἐλεῆσαι τὸν σὺνδουλόν σου ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἤλεσα»! Καὶ ὀργισθεὶς θὰ παραδῶσῃ ἡ μᾶς τοῖς βασιανισταῖς.

Ἐξ ἀναλογισθῶμεν λοιπόν, ὅτι εἶναι πολὺ σκληρὰ ἡ ἀπόφασις ἥτις ἀ ληφθῇ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ διὰ τὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκδικητικοὶ καὶ δὲν εἶναι ἀμνηστικοὶ, μακρόθυμοι καὶ οἰκτιρμονες ὡς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος.

Εἴδομεν τὴν τρομερὰν ποινήν, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη εἰς τὸν σκληρὸν δοῦλον, ἃς φοβηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ποινὴ αἰωνία, ἀσυχροῦτως φοβερωτέρα τῆς παραβολῆς,

μᾶς ἀναμένει, ἐάν δὲν συγχωρῶμεν ἀπὸ καρδίας τοὺς πταίνοντας εἰς ἡμᾶς. Ὁ Κύριος μᾶς λέγει καθαρά: «Δὲν θὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μας, ἐάν δὲν συγχωρῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων».

Συγχωρεῖτε ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφούς σας πταίνοντας, εἶναι συμφέρον σας, διότι καὶ σὺς θὰ συγχωρηθῆτε.

Προσεύχεσθε πάντοτε ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν σας καὶ φροντίζετε νὰ εἰσθε συνεπεῖς εἰς τὸν λόγον σας, τὸν ὁποῖον δίδεται εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς καὶ τὸν ὁποῖον δὲν διατάξετε νὰ ἐπαναλαμβάνετε καθ' ἑκάστην «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Προσέξατε διὸ ὁ Θεὸς δὲν ἐμπίσεται. Καὶ φοβερόν ἐστὶ τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ Ζῶντος. Τὸ ἔλεος ἀδελφοί, τοῦ Κυρίου ἃς εὐσπλαγχνισθῇ ἐπὶ πάντας ἡμᾶς καὶ ἃς μᾶς χάρισθῃ τὴν δύναμιν νὰ εἴμεθα πάντοτε ἐκκληρώται τῶν Θεῶν Του ἐντολῶν καὶ οἰκτιρμονες εἰς ἅ ὅ τ ὁ ς π ὁ ς π ἄ ν τ ὁ ς.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθ. ιθ'. 16—26)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Ὁ εὐσεβὴς νεανίσκος καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἐπεδίωκε νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριόν μας, διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίαν παρ' Αὐτοῦ, τί χρειάζεται, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἰώνιον Ζωήν.

Γονατίζει μὲ εὐσέβειαν καὶ ὑποβάλλει τὴν ἐρώτησιν του καὶ λαμβάνει τὴν ἀπάντησιν, ἥτις ἐπιφορηγμένη μετὰ τοὺς λόγους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πολὺ δυνατὰ ἐκτόμησαν τὴν πληγὴν τῆς ψυχῆς του, τὸ πάθος του δηλαδὴ «ἰδιώσόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

Ὅταν τὸ βέλος τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἐκτόμησε πολὺ δυνατὰ τὴν πληγὴν τοῦ νεανίσκου, οὗτος «ἀπῆλθεν λυπούμενος».

Ἦτο εὐσεβής, σὰν πολλοὺς ποὺ λέγονται καὶ σήμερον εὐσεβεῖς, ὁ Νεανίσκος ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν βάσιν τὴν ὁποῖαν χρειάζεται κάθε ἄνθρωπος διὰ νὰ λέγεται Χριστιανὸς καὶ νὰ εἶναι πράγματι εὐσεβής.

Ἡ βάσις αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη.

Χωρὶς τὴν ἀγάπην δὲν δύναται νὰ νοηθῇ Χριστιανὸς καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ στερούμενος τῆς ἀγάπης δὲν εἶναι Χριστιανός καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀποκλεισμένος εἶναι.

Ἀφοῦ μάλιστα ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην δὲν εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεννῆται» δηλαδὴ εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς τέκνον Θεοῦ θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ γίνῃ καὶ κληρονόμος Θεοῦ.

Ἡ ἀγάπη, ὡς ἡ σπουδαιότερα τελειότης τοῦ Θεοῦ, εἶναι καὶ ἡ βάσις τοῦ καλοῦ καὶ πραγματικοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἡ βάσις τοῦ συστήματος πασῶν τῶν ἀρετῶν. Ναί εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ βάσις πασῶν τῶν ἀρετῶν ἀναγνώστα μου, αὐτὴ συγχωρεῖ, αὐτὴ πονεῖ διὰ τὸν ἄλλον, αὐτὴ δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν τάξιν τὴν ὁρμυλῶν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ γῇ. Αὐτὴ θυσιάζει τὴν ζωὴν της, αὐτὴ σώζει. Ἡ ἀγάπη αὐταφανίζεται, ταπεινοῦται, καταβαίνει, κενώνει καὶ ἀνυψοῦται μέχρι στερεώματος, χρυσόθρονος. Ἡ ἀγάπη εἶναι, πρᾶξις, γλυκεῖα, ὑπομονητικὴ, ἀκούραστος, διαρκὲς ἐυέλπις. Μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, οὐ ζηλοῖ, οὐ περπορεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτοῦς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ κατὰ τὸν Θεὸν Πατέρα. Κραταῖα ὡς ὁ θάνατος καὶ ὑπὲρ τὸν θάνατον ἡ ἀγάπη. «Ὑδὼρ πολὺ οὐ δύνηται σβῆσαι τὴν ἀγάπην καὶ ποταμὸς οὐ συγκλύνοσιν αὐτήν» (Ἄσμα ἡ'. 7). Πῶρ εἶναι ἡ ἀγάπη, πῶρ ἱερὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐντὸς τῶν θαλασσίων κυμάτων ριπτόμενον, ἀνασφάλλεται καὶ δὲν ἀποσβέννεται. Θριαμβεῖ κατὰ τῶν ἀποστάσεων, θριαμβεῖ κατὰ τῶν πειρασμῶν, θριαμβεῖ κατὰ τῶν ἐλκτῶν, θριαμβεῖ κατὰ τῶν κινδύ-

νων. Μείζων πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡ ἀγάπη δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει «Ἐάν ἀγάπην οὐκ ἔχομεν οὐδὲν ὠφελοῦμεν».

Ἀναγνώστα μου, ἀγάπησε τὴν ἀγάπην καὶ στήσε αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῆς καρδίας σου. Μὴ πλανᾷς, ἐάν ἀγάπην δὲν ἔχῃς δὲν θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν κάμῃς καλὸν τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν δὲν θὰ τὸ ἀποκτήσῃς. Ἐξ ἐπ' ὧν σου τὸν Νεανίσκον τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις πάντα ταῦτα ἐφύλασεν ἐκ νεότητος αὐτοῦ τὴν τελείαν δὲ ἀγάπην δὲν εἴχε, ἀπεχθόνη τῆς αἰωνίου ζωῆς διὰ τοῦτο.

Ἡμεῖς οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Πίστης, ἔχομεν περισσότεραν ἀνάγκην τῆς βοήθειας τῆς ἀγάπης, διότι αὐτὴ εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἔχει συνδεμένους καὶ ἡνωμένους, ὥστε καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ μᾶς ὑπολογίζωσιν, καὶ φῶς εἰς τὸν κόσμον θὰ εἴμεθα καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχωμεν.

Ποῖος δὲν θὰ ἀγαπήσῃ τὴν ἀγάπην; ποῖος θὰ ἀρνηθῇ νὰ συμβάλῃ εἰς τὸ μέγαλον ἔργον τῆς ἐνώσεως τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ποὺ ἀγωνίζονται διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας; Ὅλοι ἃς ἀφήσωμεν τὰ πάθη καὶ ἃς ὑπακούσωμεν εἰς τὴν Φωνὴν τοῦ Κυρίου «Καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

ὑπό του Σεβασ. Ἐπισκόπου Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Μία μεγάλη ἐορτὴ σήμερον, ἡ ὁποία μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ πλησιάζωμεν οἱ πονεμένοι καὶ οἱ χαρούμενοι τῆς ζωῆς, τὴν Μητέρα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου, εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Δέσποινα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς σήμερον δέχεται τὸ τέλος τῆς ζωῆς της, ποῦ ἦτο κράμα ἀπὸ τὸν βαθυτάτον πόνον καὶ τὴν υπερτάτην χαρὰν.

Εἶναι ἡ στοργικὴ Μητέρα τοῦ κόσμου. Ἐχεῖ δαμάσει τὸν πικρότερον πόνον τῆς ζωῆς, ἀφοῦ πρότερον εἶχε συνθέσει τὸν συγκινητικώτερον ὕμνον τῆς χαρᾶς!

Τῆς ἤλθεν τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς ἀπὸ τὸν Οὐρανόν: ὁ Εὐαγγελισμὸς. Ἡ χαρὰ τὴν φέρει εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖ ποῦ αἰῶνα θὰ γεννηθῇ ὁ Προφήτης τῆς ἐρήμου. Καὶ ὁρᾷ μὲ χαρὰν στὴν ἀγκαλίᾳ τῆς ἐξαδέλφης της Ἐλισάβετ. Καὶ χαρὰ ἀέρανθη μὲ κύματα φωτεινὰ ἐφώτισε τὴν ψυχὴ της. Εἶδε εἰς τὸ βάθος τοῦ μέλλοντος τὸ μεγαλεῖος της. Καὶ ὁ ὠραῖος ὕμνος τῆς χαρᾶς ἀντήχησεν μέσα εἰς τὸ ἀπείρητον διαμνητήριον τοῦ Ζαχαρίου ἀπὸ τὰ Παρθενικά χειλὴ τῆς Θεοτόκου Μαριὰμ: «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ τὸν ἐν Κύριον... ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινότητα τῆς δούλης Αὐτοῦ».

Παρηλθὼν ἔτη πολλὰ. Καὶ τὸν ὕμνον τῆς χαρᾶς διαδέχεται ὁ σιγηλὸς Θρήνος τοῦ Πόνου. Κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ τῆς πονεῖ, καὶ ψιθυρίζει διὰ νὰ ἀκούσῃ μόνῃ αὐτῇ, νὰ μὴ ἀκούσῃ Ἐκεῖνος «Χεῖ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδω τῆς μορφῆς σου; Τὶ ἂν ἀνέστη ὁ Θεὸς καὶ Υἱὸς της τὴν τριτὴν ἡμέραν; Ἡ Μητέρα εἶχε χάσει τὸν Υἱὸν της! Τίποτε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐλαφρύνῃ τὸν πόνον της τὸν βαθύ. Ἦτο τοῦ λοιποῦ ἡ Δακρυροσύνη. Ἀλλὰ εἰς τὸ δάκρυ τῆς ἑλπίδος, καὶ κάποτε τὸ δάκρυ ἔσβυσε:

Ἡ Πάναγος Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀπεκοιμήθη: Οἱ Ἀπόστολοι συνέδρουν ἐν περάτων καὶ ἐκήδευσαν τὸ Ἱερὸν Σῶμα της εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανή, ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον τῆς ἀγωνίας τοῦ Υἱοῦ της! Τοῦ Υἱοῦ ποῦ παρέλαβε εἰς τὰ σῶμα τὸ Πνεῦμα Της.

Ὡ τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τῆς Παρθένου, τὸ ὁποῖον συνέθεσεν τὸν πλῆθυν ὠραῖον ὕμνον τῆς αἰωνίας χαρᾶς καὶ δοκίμασε τοὺς νυμφοὺς τοῦ σπαρτακωτέρου πόνου.

Μητέρα τῆς χαρᾶς ἡ Παρθένος ἀλλὰ καὶ Μητέρα τοῦ πόνου Καλὰ Μητέρα τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ διατὶ Μητέρα τοῦ πόνου;

Τὴν χαρὰν τὴν ἐγέννησε καὶ τὴν χαρίζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὸν πόνον τὸν ἐδοκίμα-

σε με δλας τὰς ἐκφάνσεις του καὶ τὸν ἐδοκίμασε διὰ τὰ τὸν θεραπευτῇ.

Πλησιάζει στοργικὰ τὸν πονεμένον τῆς ζωῆς καὶ ψιθυρίζει παρηγορὰ «Παῖδι μου, ὁ πόνος εἶναι ἡ πεμπτοῦσα τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος ποῦ δὲν πονεῖ δὲν θὰ εἰσέλθῃ ποτε εἰς τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Αὐτὸς εἶναι ἡ μυστικὴ δύναμις, ποῦ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰσορροπίαν τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ ἀντίρροπος τῆς υπερβολικῆς χαρᾶς καὶ δίδει χάριν εἰς τὴν ζωὴν. Δέξου τὸν πόνον διὰ χάριν Θεοῦ καὶ αὐτὸς θὰ σὲ φέρῃ διὰ τὴν αἰωνίαν πόνος σου πιστεύει εἰς τὴν αἰωνίαν χαρὰν. Δὲς μου τὸν πόνον σου παιδί μου, Ἐγὼ διὰ τοῦτο ἔγινα Μητέρα τοῦ Θεοῦ.»

Σήμερον ἀκούετε περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε ἡ φωνὴ τῆς Μητέρας μας. Σήμερον δίδει χαρὰν καὶ θεραπεύει τὸν πόνον. Αἰδεῖ εὐλογίας εἰς ἐκείνους ποῦ εὐλαβικὰ ἐφορτᾶσιν τὴν Μεγάλην Ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Τῆς.

Σήμερον καὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς ἐφορτάσμεν μετὰ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἐκατὸν ἐνενήκοντα ἑκατομμυρίων Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως καὶ τῶν δέκα ἑκατομμυρίων Χριστιανῶν, οἵτινες ἀκολουθοῦντες τὴν Παπικὴν κοινοτομίαν ἐφορτᾶσαν πρὸ δεκατριῶν ἡμερῶν τῆς Κοίμησης τῆς Θεοτόκου.

Ἀς ὀδηγήσωμεν τὸ βῆμα μας, τὸ πνεῦμα μας εἰς τὴν ἐλπιδοφόρον Γεσθημανή, ἡ ὁποία μαζὺ μας σήμερον, καὶ ὄχι προχθές, ἐφορτᾷ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ἀς πλησιάσωμεν τὴν φωτόλουστον σήμερον Γεσθημανὴ τῆς Γεσθημανῆς εἰς τὴν Θεῖαν τῆς Κοίμησης, διὰ τὰ ἀποθέσωμεν τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μας, διὰ τὰ ἀντλήσωμεν χαρὰν ἀνέσπερην. Ἐκεῖ καὶ ἡ λύπη ἡμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Πρὸ πέντε περίπου μηνῶν οἱ ἐν Χίφ ἐφημερεύοντες Ἀρχιμανδρίται Πέτρος Ἀστυφίδης μετὰ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ Νύμφωνος Ἀστυφίδου Ἀρχιμανδρίτου κατόπιν ἐγγράφου δηλώσεως τῶν προσήλων καὶ ἐδήλωσαν ὑπακοὴν πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἱεράν Σύνοδον.

Οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι κληρικοὶ καλῶς οκεφθέντες ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὸν Ἅγιον Κυκλάδων, ὅστις διὰ προσωπικοῦ καὶ μόνον λόγου, ἐπαυσε νὰ συνεργάζεται μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξ τῆς ἔλαβεν τὴν Ἀρχιερωσύνην καὶ μετὰ τῆς ὁποίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν φοβερὰν ὥραν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ συνεργάζετο πρὸς εὐδόξωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἁγώνος, ὃν διεξάγει αὐτὴ ὑπὲρ τῆς χεимаζομένης Ὁρθοδοξίας.

Ἡδὴ ἐπληροφόρηθημεν πρὸς μεγάλην ἡμῶν λύπην καὶ κατάπληξιν ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Κυκλάδων ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐν Χίφ Παραρτήματος διὰ τῆς ὁποίας θέλει νὰ παραστήσῃ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Πέτρον Ἀστυφίδην ὄργον καὶ ὅπ' αὐτοῦ ἐξωρθέται εἰς Ἅγιον Ὅρος. Δὲν θέλωμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐδηλώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Κυκλάδων, τοιαῦτα πράγματα. Πάντως ἐάν τοῦτο εἶναι γεγονός τυχᾶν οἱ σφάλμα φοβερὸν τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται κακῶς τὸν Σεβασμιώτατον. Ὁ Ἅγιος Κυκλάδων δὲν ἔχει δικαίωμα ὑπὸ τῶν Κανόνων καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου νὰ προβαίῃ εἰς τοιοῦτον ἔγδωλον πράξεις καὶ κατὰ συνέπειαν, δὲν δύνανται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἔχωσι θεοὶν οἱ ἐπιβληθεῖσαι κυρώσεις ὅπ' αὐτοῦ ἐπὶ τὸν κληρικόν. Κατὰ συνέπειαν, οὐδὲ ἄργος οὐδὲ ἐξέριστος οὐδὲ ἀφωρισμένος δύνανται νὰ εἶναι ὁ κληρικὸς οὗτος.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπιβολῆς τοιοῦτων κυρώσεων. Αὕτη θεωρεῖ ἀμφοτέρους τοὺς κληρικοὺς τοῦτους ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ ἵνα τελώσι ἅπαντα τὰ Ἱερά καὶ Θεῖα Μυστήρια ἐγκύρως ἐν Χίφ ἔνθα ἐφημερεύουσιν κατόπιν ἀδείας καὶ εὐλογίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σχιματικής Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καθ' ὅς ἔχομεν πληροφορίας ἡ Ἱεραρχία

τῆς Σχισμ. Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνήλθεν πρὸς τινος.

Κατὰ τὰς γενομένας ὑπ' αὐτῆς συνεδριάσεις, ἀν καὶ εἰς τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως αὐτῆς δὲν εἴχετο ταῖς τὸ Παλαισημερολογικόν, ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Γερμανὸς ὑψώσεν τὴν φωνήν του καὶ διεκήρυξεν, ὅτι εἶναι ἀνέγκυρη ἡ Ἱεραρχία νὰ ἀπασχοληθῇ καὶ μὲ τὸ παλαισημερολογικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἶπεν, ὅτι εἶναι τὸ σπουδαιότερον ὅλων τῶν ζητημάτων, ὅτινα ἀπασχολήσαν τὴν Ἱεραρχίαν, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπειλεῖ τὴν τὴν ὑπόστασιν καὶ ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν.

Τὸν λόγον λαμβάνει ὁ Μητροπολίτης Σύρου κ. Φιλάρτος, ὅστις ὑπὸ τῆς Δ. Συνόδου ἔχει τὴν ἐντολὴν καὶ παρακολουθεῖ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὁδὸς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπεν τὴν γνώμην του, ἥτις συνάφεται εἰς τὰ ἑξῆς: «Ἐν ᾧ καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον παράπτωμα κληρικὸν ἐπεμβαίνει τὸ ὑπουργεῖον ζήτητον κυρώσεις προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅλας τὸ ἀντίθετον συμβαίνει μετὰ τὴν Κοινότητα τῶν Παλαισημερολογικῶν, ἔχουσιν τὸ ἀσύνδοτον καὶ εἰς οὐδὲνα νόμον Ἐκκλησιαστικὸν ὑποκειμένην. Οἱ Παλαισημερολογικαὶ παρουσιάζονται ὡς συγκροτημένη Ἐκκλησία παραλλήλως πρὸς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους δρῶσαν καὶ κινουμένην, μὲ ἰδίαν Σύνοδον ὑπὸ ἰδίου Ἀρχιερεῖς συνιστῶσαν ἐνορία προβαίνουσιν εἰς χειροτονίας εἰς ἀνεγερσιν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀδείας. Οὗτω δὲ λέγει ἔχομεν ἀντὶ μιᾶς δύο Ἐκκλησίας. Παρ' οὗτοι δὲ λέγει ὅτι σέβεται τὴν ἐλευθερίαν τῆς Συνειδήσεως, ἐν τούτοις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνεχίζεται μία τοιαύτη κατάσταση διαρχίας καὶ προτείνει ὅπως ἡ Ἱερά Σύνοδος διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ζητοῦσα τὴν διαγραφὴν τοῦ τίτλου τῆς Κοινοτήτος τῶν Παλαισημερολογικῶν ὡς γνησίαν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, καθ' ὅσον τὸν τίτλον τοῦτον κέκτηται ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία. Τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Μητρ. Σύρου ἀποδέχεται ἡ Ἱεραρχία.

Ἐπίσης δὲ καθ' ὅς ἔχομεν πληροφορίας τινὲς τῶν Ἀρχιερέων ὑπέβαλον τὸ ἐρώτημα εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἐρωτήσαντες: «Ἐάν τὰ Μυστήρια τὰ τελούμενα ὑπὸ τῶν Παλαισημερολογικῶν εἶναι ἔγκυρα» εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπήντησεν ἡ Ἱεραρχία ὁμοφώνως ὅτι τυγχάνουσιν ἔγκυρα.

Ταῦτα ἐν ὁλίγοις ἐλέχθησαν περὶ τοῦ ζητήματός μας εἰς τὴν Ἱεραρχίαν.

Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ κατόπιν τούτων νὰ γράψωμεν ὁλίγα σχόλια πρὸς διαφώτισιν τοῦ τοῦ Μητροπολίτου Σύρου καὶ τῶν λοιπῶν πρὸς αὐτὸν συμφωνούντων Ἱεραρχῶν.

—Ὁ Μητρ. Σύρου λέγει ὅτι ἡ Κοινότης Παλαισημερολογικῶν εἰς οὐδὲνα Νόμον Ἐκκλησιαστικὸν ὑπόκειται:

Φαίνεται πᾶς δὲν θέλουν νὰ παραδεχθῶν ὅτι δὲν ἀνήκουν οἱ Παλαισημερολογικαὶ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν.

Ἐπαύσαμεν νὰ ἀνήκομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σὰς Σεβασμιώτατε, ἀφ' οὗτου διεμαρτυρήθημεν διὰ τὴν κοινοτομίαν καὶ τὴν ἀπόσχισιν σὰς ἐκ τῆς Μιᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ἐγγράφως ἀπεκορήσαμεν ὁμᾶς καὶ διεκόψαμεν πᾶσαν σχέσιν μετ' ὁμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας σὰς. Κατὰ ταῦτα οἱ Νόμοι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ μόνον ἐφ' ὁμῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὅψ' ὁμᾶς ἔχουσιν ἐφαρμογήν.

—Κατηγορεῖ ὁ Μητρ. Σύρου τὴν Κυβέρνησιν ὡς ἐβουμένην τὴν ἐλευθερίαν τῆς Συνειδήσεως. Μάλιστα σεβασμ. καλῶς καὶ ὁρθῶτα πράττουσα ἡ Κυβέρνησις σέβεται τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως πιστῇ πρὸς τὸ Σύνταγμα τὸ σεβόμενον τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐθροκ. Συνειδήσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ διότι ἐκτός τοῦ ὅτι τοιοῦτον κατέστη σήμερον Διεθνὲς Δύγκμα, χάριν τοῦ ὁποίου ἐχούσαν ποταμοὶ αἱμάτων εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' εἶναι καὶ Χριστιανικὴ Ἀρχὴ, θετοῦσα ὅπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐθροκείας τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ἐπὶ τὸν «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν». Οὐδὲνα ἐξέβιασεν, οὐδὲν τὴν ἐλευθερίαν ἐδέσμευσεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Δὲν ἔχετε λοιπὸν οὐδὲ δικαίωμα νὰ ἐκ-

βιάζετε τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἄκων νὰ παρασύρете αὐτοὺς εἰς τὴν κοινοτομίαν σὰς τὸ βάραθρον. Οὕτως οὐδὲ ἐπιτρέπεται τὴν καλῶς πράττουσαν Κυβέρνησιν νὰ τὴν ἐκβιάζετε, ἵνα παρανομήσῃ καὶ νὰ πράξῃ τι διὰ τὸ ὁποῖον θὰ καταστῇ ὑπεύθυνος ἔναντι τῆς Διεθνούς συνειδήσεως.

—Ἐπίσης ὁ Σεβασμ. Σύρου Φιλάρτος ἐλεγχόμενος, ἵσως ὅπ' τῆς συνειδήσεώς του διὰ τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον διεπράχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας του, εἰς ὃ καὶ αὐτὸς ὑπεύθυνος, παρατηρεῖ τὸ κακὸν τῆς διαρχίας καὶ λέγει. «Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνεχίζεται μία τοιαύτη κατάσταση διαρχίας» τοῦτέστιν νὰ ὑπάρχωσι ἐν Ἑλλάδι δύο χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι. Ἐχετε δι-καίον, Σεβασμιώτατε, ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶμεν τὰς δύο Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι ποῖος ἐδημιούργησεν; Ἡ Ἐκκλησία σὰς βεβαίως, διότι ἠβελήσατε, τίς οἶδε διὰ ποῖους λόγους, νὰ ἀποσχισθῇ ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ Ἐκατὸν ἐνενήκοντα ἑκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν ὅτινα ἀποτελοῦσι τὴν Μίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον ὅλοι μαζὺ ἐφορτάζουσι τὰς Χριστιανικὰς ἐορτάς ὡς ἀπ' ἀρχῆς ἐθέτισαν καὶ ἀπεδέχθησαν αἱ Ἀγία Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, δημιουργοῦντες σχίσμα εἰς δὲ παρεούρτε εὐτυχῶς μόνον δέκα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν. Τὸ ὅτι ἐδημιούργησατε σχίσμα τὸ διεκήρυξεν ὁ Ἀρχιεπισκοπὸς σὰς Χρυσόστομος πρὸ τῆς Κοινοτομίας τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου 1923 γνωματεύων ἐπὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐορτολογίου μετὰ τῶν Γ. Κοφινᾶ, Δ. Αἰγινίτου, Π. Τοιτοσκῆ καὶ Ἀρ. Ἀλιβιζάτου.

Κατὰ ταῦτα οὐδὲ ἐδημιούργησατε δευτέραν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν, ἥτις εἶνε καὶ ἰδικῆ σας καὶ ἦν δυστυχῶς παραδεδεχταὶ ὅς ἐπίσημον τὸ Κράτος παρὰ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα Γεωργίου τοῦ Β. τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923. Ἡμεῖς παραμένομεν ἐξερτημένοι ἐκ τῆς Μιᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ ἡ πλειονότης τῶν Ὁρθόδοξων ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησιῶν καὶ Χριστιανῶν.

Σεῖς λοιπὸν δύνασθε νὰ καταπαύσητε τὸ κακὸν τῆς διαρχίας διὰ τῆς ἐπανόδου σὰς εἰς τὴν θεοὶν ἐξ ἧς ἐξέφυγατε.

Διατὶ λοιπὸν νὰ λυπηθῇ καὶ δὲν διορθῶνται τὸ προκαλοῦν τὴν λύπην σας;

Τέλος εἶναι πολὺ ἀστεῖον νὰ ἀπασχοληθῶμεν μετὰ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Μητρ. Σύρου ὅτι ὁ Τίτλος Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἀνήκει εἰς αὐτοὺς. Πόθεν; διότι ἀποσχίσθησαν τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας; ἢ διότι καθήμερινὸς κάμουν ἀπὸ ἑνα βῆμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐκφεύγοντες ἐκ τῆς Ὁρθόδοξου βάσεως; Ἀς σιωπήσωμεν λοιπὸν.

Καὶ διὰ τὰ ὅψ' ἡμῶν τελούμενα Μυστήρια, θὰ ἦτο πολὺ τολμηρὸν νὰ ἔθετον ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν ἐγκυρότητα αὐτῶν.

Τὰ ὅψ' ἡμῶν τελούμενα Μυστήρια εἶναι ἐγκυράτα, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς διατηροῦμεν τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν μέν-αν ἀναπόσπαστοι εἰς τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἐφ' ὅσον ἡμεῖς συνεχίζομεν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀποκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἀκρατοὶν καὶ ἀκραίῳ ἔννοίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κίνησις τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γ. Ο. Χ. ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐλείτοργησεν εἰς τὸν Λόβεσι τῆς Ἀττικῆς ἡσυχαστήριον τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἐλείτοργησεν εἰς τὸν ἐν Κυφελῇ Ἀθηνῶν Ἱερὸν ἡμῶν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μεγαρίδος κ. Χρυσόφορος τῆς 29—7—46 ἠκολούθησεν τοὺς Νέους τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων εἰς τὴν γενομένην ὑπ' αὐτῶν ἐκδρομὴν εἰς Αἴγινα, ὅστις ἔμεινε κατενθουσιασμένος καὶ ἔλαβε τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν ὅλην κίνησιν τῆς Ἐνώσεως.